

Născut în București, la 26 octombrie 1982, licențiat al Facultății de Litere, Secția Bibliologie - Universitatea București (2006), masterand în domeniul E-government în administrația publică (lucrarea de disertație: Politici e-government în societatea informațională, 2007) și în Studii Culturale Europene - Cultură și politică în context european și internațional (lucrarea de disertație: Cultură și mentalități europene în Secolul Luminilor [secolul al XVIII-lea], 2013).

Este redactor-șef on-line la Regal literar (2020) și la revista Independența Română - Independența prin cultură (2022). A colaborat online cu articole pentru Mixul de cultură, Linternet etc. Membru UZPR (Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România), din anul 2020. Are poeme cuprinse în antologiile: Infinitul iubirii, Suflet românesc - Grupul Arta conversației.

A participat la cenaclurile literare Arena literară, Bocancul literar, Poeții cetății, Cenaclul de seară, Cenaclul de urgență, Club Art BOEMA 33. Volumul de debut în poezie: Anonimul florentin (în română și engleză), 2021.

Buna Vestire

Se naște copilul cel sfânt pentru noi,
să ne salveze de întuneric și pământ,
și cu El înviem blânda taina, învingând,
pentru veșnicie, păcatele noastre dintâi.
Credința este lege sfântă și nemurire,
ce rodește mereu, ca un copil de maică,
și-ncape în ființa noastră prea strâmtă,
în raze de lumină și izvor de puritate.
Și nu murim când clopotele bat îndelung,
ci în clipa când uităm iar de Naștere,
când stingem focul speranței în Cuvânt,
adormindu-ne dorul cel mare de Iubire.
„Credința zugrăvește icoanele-n biserici”,
zise poetul trăirii noastre în absolut,
iată ce nădăjduim pe buze și-n gând,
în ziua nașterii Preacuratului sfânt.
Se naște copilul cel sfânt pentru noi,
în raze de lumină și izvor de puritate,
și nu murim când clopotele bat îndelung,
iată ce nădăjduim pe buze și-n gând.

Meta-Fizica

Sunt un fir de viață ce iar voi începe
O călătorie numai de rosturi depline,
Unde universul tot este de-a pururi
Ca un tablou abstract, în contururi.
Sunt doar un moment de zile și nopți,
Căci eternitatea este o tainică ecuație,
Într-un vârtej de fior, grație și vibrație,
De clipe ce se sting și renasc cumiți.
În întunericul nopții celei mai adânci,
Când stelele luminează cerul cel divin,
Mă gândesc la tainele clipelor năluci,
În căutarea sensului de aur, preaplin.
Din atomi și molecule, din vise și gene
Se ivesc gândurile și speranțele mele,
Repovestind poveștile în lunile ninse,
Cu privirile pure în dorinte aprinse.
Natura legilor, misterul cuanticelor,
Ochiul rece al bărbatului și femeii,
În cugetarea adevărului și a vietii,
În căutarea semnelor și misterelor.
În lumea noastră de vis și de mirare,
Iubirea e magia ce ne-aduce salvare,
Ca povestea străveche țesută-n suflete,
Speranță în vremuri de cumpene grele.
Cărările timpului se contopesc în iris,
La plus infinit, dar ce sunt ele în vis?
Privim spre cer, spre zările depărtării,
În lumina târzie din genunea stingerii.
Căutăm răspuns în cărți și trupuri,
În apusuri de soare și-n răsărituri,
În suferințe și-n bucurii ce se duc,
În destine cu actori ce râd și plâng.

În abisul minții, căutătorul este tăcut,
Prin vălul lumii, sufletul este nevăzut.
Oglindă-oglinjoară, cine privește ochii?
Oglindă-oglinjoară, cine iubește oamenii?
În lumea noastră de vis și de mirare,
Iubirea e magia ce ne-aduce salvare,
Ca povestea străveche țesută-n suflete,
Speranță în vremuri de cumpene grele.
Cărările timpului se contopesc în iris,
La plus infinit, dar ce sunt ele în vis?
Privim spre cer, spre zările depărtării,
În lumina târzie din genunea stingerii.
Căutăm răspuns în cărți și trupuri,
În apusuri de soare și-n răsărituri,
În suferințe și-n bucurii ce se duc,
În destine cu actori ce râd și plâng.
În abisul minții, căutătorul este tăcut,

INDEPENDENȚA
ROMÂNIA
*Independența
prin Cultură*

Prin vălul lumii, sufletul este nevăzut.
Oglindă-oglinjoară, cine privește ochii?
Oglindă-oglinjoară, cine iubește oamenii?

Lux

Lumina palidă a durerii
se stinge
nu de ochii lumii
Lumina bucuriei
re-nvie
de dragul iubirii
În moarte și înaintea ei
este atâta veșnicie
încât lumina toată
se sfiește

Ego

nimic ascuns în ochii mei,
nimic pus pe buzele mele,
monedă calpă ori vanitate,
nicio mască adusă ca salvare,
pentru c-am făcut un legământ,
unde nimic și nimeni dintre oameni
nu poate păși cu iubiri și amăgiri !
am intrat târziu în apa rece și sfântă,
nu m-am sufocat ca alții de-acum,
am zâmbit și m-am îmblânzit,
am crezut și m-am întrupat,
precum ziua din întuneric,
ca o promisiune nerostită.

Pace

Aruncă, îngere bun, focul sacru peste noi,
am auzit că se va da stingerea în curând,
nimic nu mai pare sigur pe chipurile noastre,
de mâine va trebui să ne luăm torțele din urne,
să alergăm spre Tine pentru a ne face bine !
Preoți cu crucea-n gură se bâlbâie, de teamă,
șarpele s-a încolăcit în jurul templului de aur
și cerul se golește de stele care cad pe rând,
iar noi ne repezim spre copacii ignoranței.
Vino, îngere bun, în fața noastră ca un semn
de bun-augur și de bună purtare a nădejzii,
ziua și noaptea dansează în mișcări de rotație,
pentru ca, de mâine, să Te urmăm în ființă.
Marea Iluzie nu trebuie să ne apese trupurile,
vom rămâne cu capul pe umerii clipelor dintâi,
și vom jura pe nisipul din marea cândva deplină,
că vom umple toate sufletele pământului, cu pace.

Exitus

Când nu va mai fi niciun om în jur,

INDEPENDENȚA
ROMÂNIA
*Independența
prin Cultură*

când tot ce vei călca în drumul tău înainte
vor fi niște măști de mucava,
să nu uiți să atingi zidurile care n-au cuvinte,
apoi să cauți apa cea mai blândă,
în care să te arunci ca un pește însetat,
nu cu trupul tău care miroase încă a viață,
ci cu tine însuți, neîntinat și odihnit.
Toți acești dumnezei ce mulți i-au rostit,
îi vei lăsa în vânt și în lutul care te-a adus,
și te vei unge, în schimb, cu razele topite ca mierea
pe trupul tău de lumină, în tăcerea mieilor,
în universul infinit, ca o poartă măiastră,
deschizându-se până la tine, până la urmă...

Interogație

așa scriu înțelepții,
că orice început are un sfârșit,
dar nu mai există înțelepți
pentru cea din urmă interogație:
și ce se întâmplă cu orice sfârșit,
ce, stimabili vânători de vânt
și amăgitori de amar cuvânt,
tăcând în țipătorul amurg?

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Doina Bârcă

*Independența
prin Cultură*